

Гопчевичево съчинение, за да се види по-нагледно, какъ той не говори право. Напр.

стр.

„Що игра *игратъ* хубаво (Воденъ) Гопч. 357.

„Аль *зборуватъ* тия майсторе. (Охридъ) „ 359.

„Кои не *иматъ* въ цици млеко. „ 359.

„Да се *сторатъ* юнакъ и невеста. (Прѣспа) „ 358.

Тукъ глаголитѣ зборуватъ, иматъ, сторатъ — иматъ чисто българска форма, а игратъ е подобно на играятъ; сърбска форма би било зборе, имају (или имаду), сторе, играју, т. е. съвършено различно отъ Българо-македонски.

б) Въ старобългарския езикъ окончанието за 3-то лице множ. число е *жтъ* или *ѣтъ*. Какво виждаме въ сърбския езикъ? Че *ж* отъ тѣзъ окончания е прѣминяло въ настояще врѣме навредъ въ *у* (пију, беру). Въ българския езикъ това *ж* е преминяло въ *з*, по често въ *а* (бератъ, сторатъ), а въ макед. нарѣчие въ *а* и *е* (бератъ, гворетъ и гворатъ). Следователно тукъ съществува съвършена разлика между макед. нарѣчие и сърб. езикъ; а равенство или сродство между това нарѣчие и българ. езикъ.

в) Отъ старобългар. окончание *жтъ* или *ѣтъ* крайното *т* въ сърбск. езикъ съвършено е изчезнало (беру), а обратно запазило се е въ бълг. езикъ и въ макед. наречие (бератъ, беретъ, сторатъ). Прѣдъ тѣзъ нагледни доказателства, че въ тая точка макед. нарѣчие е сродно съ бълг. езикъ, а съвършено различно отъ сърбския, какво струватъ празнитѣ думи и натаквания на Гопчевича за нѣкакви си срѣдни вѣкове.

11. „По нататъшното обстоятелство, което ни показва разликата между сърбския, македонския и